

MINTE CREATIVĂ

CAIET DE LUCRU
CREAT DE

Cofinanțat de
Uniunea Europeană

KARL KATZ

REZUMAT: În inima unei păduri magice, păstorul Karl Katz se rătăcește cu turma sa. În cea mai lungă zi din viața lui, trăiește o aventură ciudată într-un ținut misterios. La întoarcere, el va găsi totul schimbat.

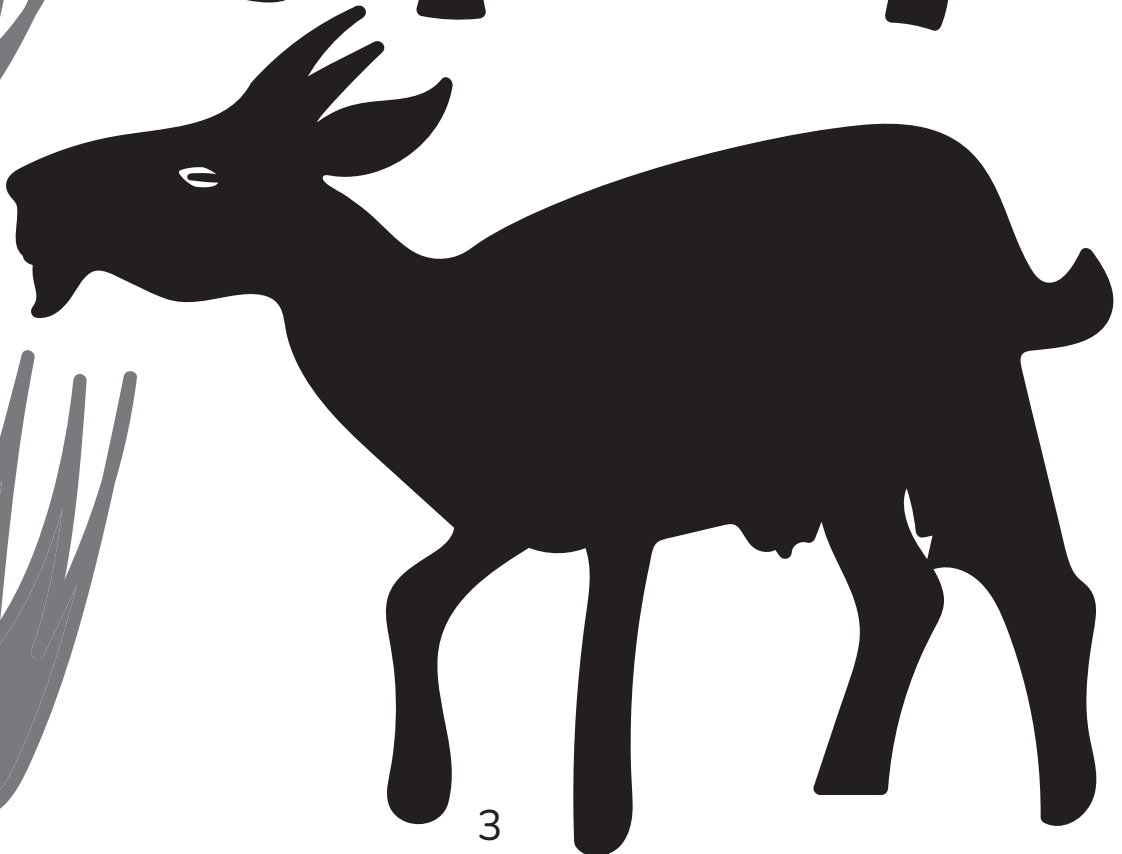
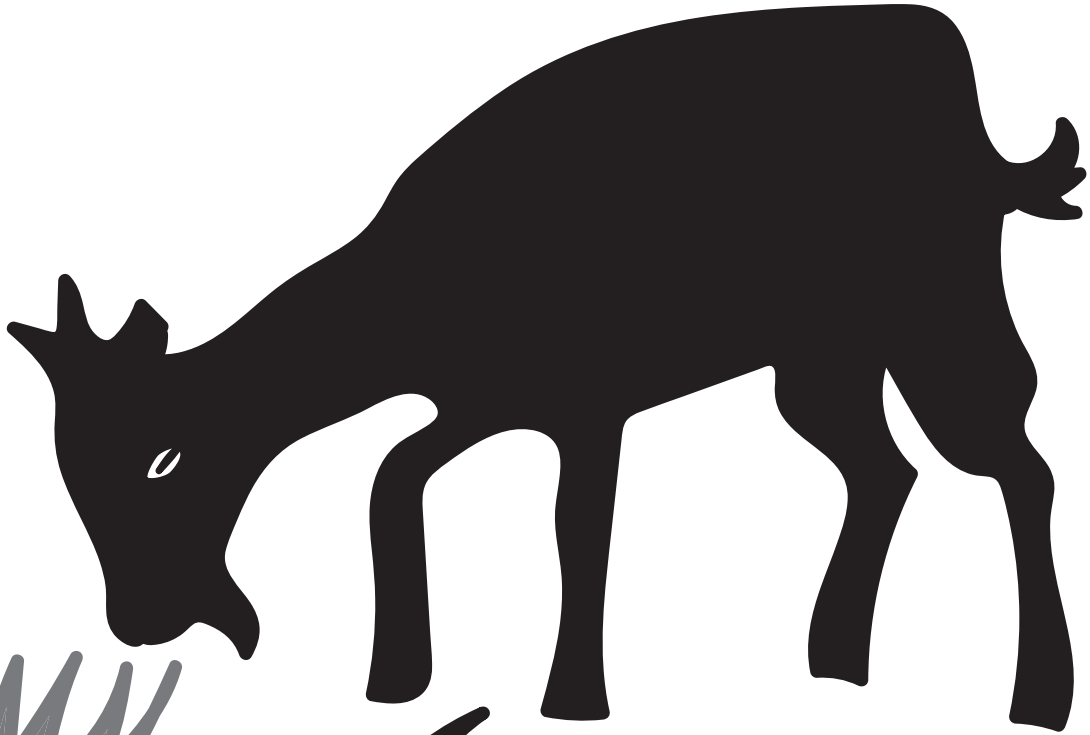
TITLUL ORIGINAL: KARL KATZ

ORIGINEA: GERMANIA

CUVINTE CHEIE: URIAȘI, TIMP, PĂSTOR, CAPRĂ

GENUL: LEGENDĂ

VARSTA: 5–6 ANI

KARL KATZ

În fiecare primăvară, în inima pădurii, locuitorii săi misterioși și fantastici se trezesc pentru a sărbători renașterea naturii.

În această noapte, orice se poate întâmpla și totul este posibil.

Cu mult timp în urmă, la poalele Muntelui Frânt, exista un mic sat învăluit în magie. Acolo trăia un tânăr păstor de capre pe nume Karl Katz.

În fiecare zi își conducea turma în căutarea celor mai bune pășuni, urcând la fel de ager ca și caprele sale pe pereții abrupti pentru a admira verdele adânc al pădurii. Părea o mare nesfârșită, căci vârfurile copacilor se legănau ca niște valuri în vânt, iar Karl își simțea și el inima zvâcnind odată cu mișcările lor.

Lui Karl îi plăcea să stea și să privească natura, ascultând glasurile și cântecele animalelor.

Privea norii trecând ca și cum ar fi fost gândurile muntelui – își putea da seama întotdeauna dacă era supărat sau fericit, dacă să se aștepte la o ușoară ploaie sau la o adevărată furtună. Caprele sale pășteau liniștite în jurul lui.

Se întâmpla adesea ca noaptea să-i surprindă, caprele fiind încă în iarbă, iar capul lui Karl în nori.

Într-unul din acele momente, Karl a decis să-și conducă turma la un castel în ruine pentru a-și petrece noaptea în siguranță. Zidurile antice erau în întregime învăluite de vegetație, aproape ca și cum pădurea ar fi înghițit încet acele rămășițe, cuprinzându-le și construindu-și noi spații. În fața a ceea ce trebuie să fi fost cândva o intrare monumentală, Karl și-a numărat caprele. Odată ce a intrat și ultima, însă, și-a dat seama că preferata lui nu se afla acolo. Neliniștit, a început din nou să numere, s-a uitat în jur și a strigat, fluierând.

Cu toate acestea, animalul nu a dat niciun semn de viață. «Poate că un lup sau un urs mi-a mâncat capra?», s-a întrebat el, întristat, în timp ce se întorcea la turma sa. Cu moralul la pământ, a adormit apoi.

Dis-de-diminează, Karl a simțit niște mângâieri ușoare lovindu-i fața și, când a deschis ochii, a găsit în fața lui botul caprei sale preferate. Crezând că încă visează, a strâns din ochi, iar capra mică a behăit fericită.

„Unde ai fost?”, a spus Karl, îmbrățișând-o fericit. „Ce spaimă mi-ai tras, nu trebuie să mai faci asta niciodată!”

Căprița a sărit de bucurie în jurul lui Karl, care a alergat să trezească celelalte căprițe și să le ducă la păscut. Ziua a trecut repede, Karl se simțea euforic și neliniștit. Copacii, norii și muntele ascundeau un secret pe care el nu-l cunoștea.

Karl a întrebat trunchiurile copacilor, tufișurile, iepurii sălbatici. „Ce ascunzi de mine? Care este secretul tău?” Pădurea părea să tragă de timp, nedorind să se dezvăluie.

Karl a privit truda a două albine, care zăboveau să culeagă nectar, i s-a părut că spun „soarele a apus, trebuie să ne întoarcem”.

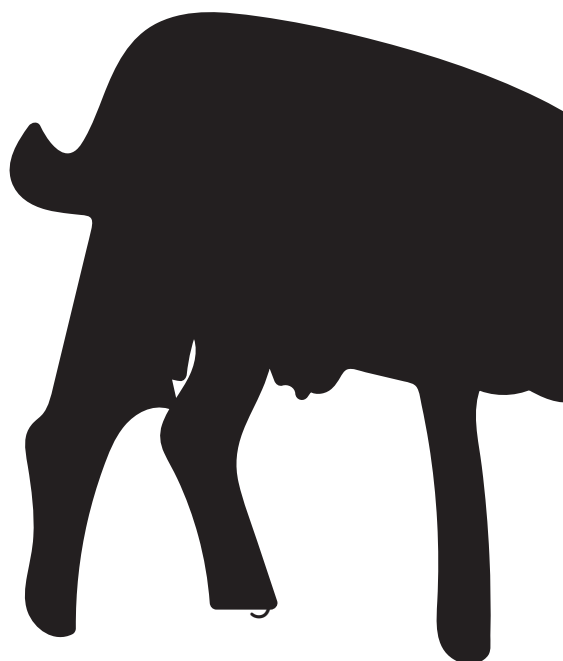
Surprins din nou de apusul soarelui, Karl și-a dat seama că se lăsa seara, iar umbre ciudate se întindeau și se ascundeau în interiorul copacilor, însoțite de o pălăvrăgeală tăcută care continua să-i scape.

Karl și-a adunat caprele cu un fluierat și s-a întors spre ruinele castelului. Odată intrat în interiorul zidurilor, păstorul a numărat caprele și a observat din nou că lipsea favorita sa. Mai mult intrigat decât îngrijorat, a început să se uite în jur, mutând lăstarii lungi de iederă și alte plante cățărătoare care se încurcau în ziduri. Într-un colț, a găsit o ușă joasă și îngustă, atât de mică încât Karl a trebuit să îngenuncheze pentru a intra în ea. A început să se târască, întorcându-se din când în când, și deja ușa i s-a părut a fi un mic pătrat strălucitor, care a dispărut imediat. Căprița a behăit puțin mai departe, ca și cum l-ar fi invitat să o urmeze.

În cele din urmă, au ajuns la o peșteră și Karl a sărit în picioare. Oricât de mult s-ar fi uitat în jur, nu putea să vadă capătul, pereții erau atât de înalți încât Karl se simțea amețit.

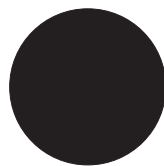
Dintr-o dată, ceva asemănător unei ploii de pietre a început să cadă. Karl s-a protejat cu brațele, dar, uitându-se mai atent, și-a dat seama că era vorba de ovăz. Nouă cai mari, cu blănuri atât de negre și de strălucitoare încât la început i-a confundat cu întunericul, mâncau liniștiți deasupra lui. Din când în când le cădea din gură orz și ovăz. După uimirile de la început, Karl a început să se simtă speriat; cine naiba putea să călărească niște animale atât de impresionante?

În timp ce era adâncit în aceste gânduri, s-a trezit în fața unui om mic, atât de mic încât nu-i ajungea la genunchi.

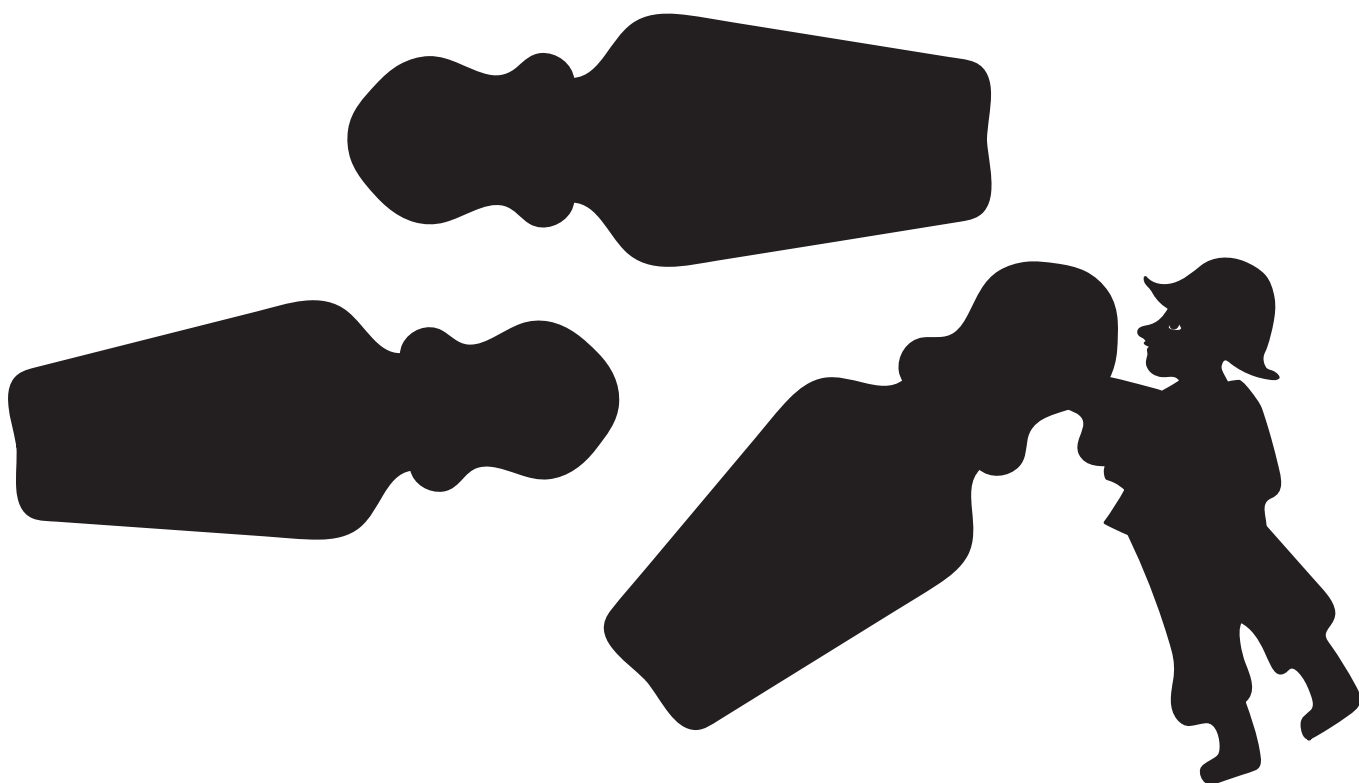
Era îmbrăcat în haine somptuoase și împodobit cu o mantie de catifea cu care părea să-și curețe urmele. Îl chema pe nume, ca și cum ar fi fost prieteni dintotdeauna și îl aștepta: „Karl, Karl Katz! Vino aici!” Aceste cuvinte nu ieșeau din gura micuțului, dar totuși au răsunat în capul lui Karl cu toate acestea. Înspăimântat și curios, Karl a început să-l urmeze până pe o cornișă înaltă, unde a văzut căprița lui micuță dispărând în depărtare. Pe măsură ce urca, a observat că în jurul său erau tufișuri și copaci mici care deveneau mai dese și mai mari cu cât urca mai sus. Nu se mai afla în interiorul unei peșteri, ci în mijlocul unei păduri dese și luxuriante. Coroanele copacilor erau atât de dese încât creau o serie nesfârșită de arcade, aproape ca și cum ar fi fost o catedrală mare și verde. Dintr-o dată, a auzit un tunet.

„O să plouă?” a întrebat Karl, întorcându-se spre călăuza sa, care s-a întors zâmbind și strâmbând din ochi cu o grimasă asemănătoare unei expresii jucăușe și caraghioase, dar nu a răspuns și a continuat să meargă.

Zgomotele de tunet au devenit tot mai dese și mai puternice, până când au ajuns într-o vale nemărginită, unde nouă uriași aruncau o minge de lemn spre niște popice care erau la fel de înalte ca și Karl. Uriașii aveau bărbi lungi și albe, pe care și le aruncau peste umeri pentru a nu călca pe ele în timpul jocului. Când Karl a ajuns, aceștia s-au întors spre el, zâmbind, ca și cum l-ar fi așteptat.

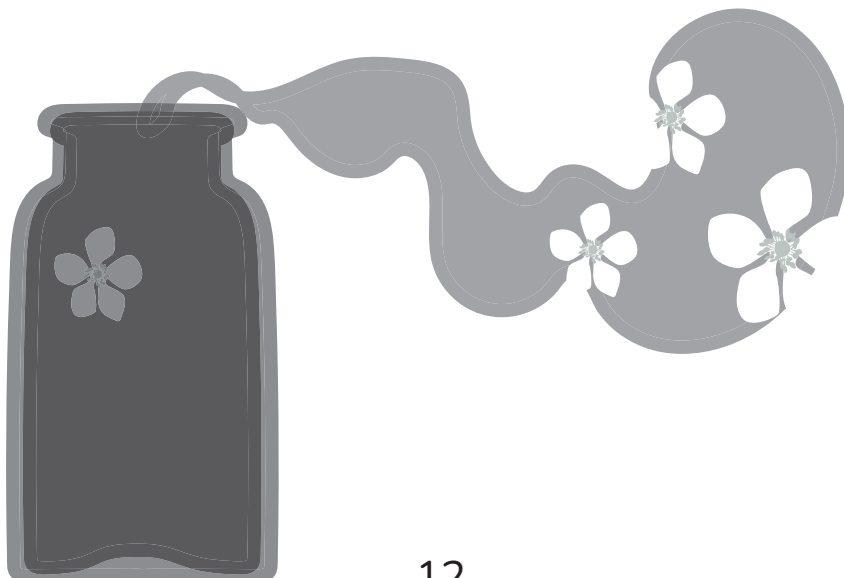
„Karl a pus în ordine popicele!” Nici măcar această frază nu a fost rostită, dar Karl a auzit-o rezonând în interiorul său. Și-a suflecat mânecile cămășii și a ridicat cele trei popice care fuseseră doborâte de ultima lovitură. Erau făcute din stejar foarte greu și Karl s-a chinuit să le ridice. Imediat după aceea, un alt uriaș a făcut aruncarea. Mingea s-a rostogolit, producând cel mai teribil tunet pe care Karl îl auzise vreodată. Șapte popice au căzut, una peste alta, cu un zgomot puternic. Înroșit și obosit, Karl a început să ridice popice popicele mari, când omulețul i-a întins o sticlă de sticlă decorată cu aur.

Karl a observat că cei nouă giganți o beau cu înghițituri lungi și a făcut la fel. Mirosea a miere delicioasă și a mure și avea un gust la fel de dulce ca orice altceva pe care îl gustase vreodată. Dar cel mai extraordinar lucru a fost că oboseala i-a dispărut brusc. Cu o vigoare reînnoită a ridicat ultimele popice și a așteptat ca jocul să înceapă din nou.

Popicele continuau să cadă, iar Karl continua să le ridice la loc... acest lucru se prelungea ca un joc fără sfârșit. A băut din sticlă acel nectar delicios care îi dădea putere, dar, dintr-o dată, parcă l-a amețit și în curând a căzut într-un somn adânc, fără vise.

Soarele dimineții îi zăbovea pe față, încercând să i se strecoare pe sub pleoapele grele, pe care Karl încerca să le țină închise pentru a continua să doarmă.

Soarele a rămas în continuare, așa că Karl a deschis ochii și și-a dat seama că se afla în vechiul castel în ruine, deși era greu de recunoscut. Părea că vegetația era mai deasă și mai stufoasă și nu mai rămăseseră prea multe pietre. S-a întins și s-a uitat în jur, nu era niciun semn de la turma sa. A strigat și a fluierat, dar niciuna dintre caprele sale nu a venit să-l întâmpine.

Îngrijorat, Karl a decis să se întoarcă în satul său. În timp ce mergea pe drumul său obișnuit spre casă, a observat că acolo erau case pe care nu le mai văzuse niciodată și copaci înalți acolo unde înainte erau doar câteva tufe. Nedumerit, și-a mângâiat fața, realizând abia atunci că avea o barbă aproape la fel de lungă ca cea a cavalerilor uriași. A continuat să meargă, mai repede acum, până când a ajuns în satul său. La capătul străzii se afla casa lui, încă în picioare, dar într-o stare atât de proastă, încât părea că unul dintre țărușii de stejar pe care îi ridicase de atâtea ori căzuse pe ea.

Acoperișul fusese spart, ferestrele smulse, iar înăuntru nu se aflau nici soția, nici copiii lui. Karl a izbucnit în lacrimi – un plâns dureros, chinuit. Treziți de plânsul lui, sătenii s-au apropiat de el. Copiii l-au privit cu curiozitate. Un bărbat mare, cu o barbă lungă, plângea din toată inima. Cu toate acestea, bătrânii au început să se uite la el cu mai multă atenție, pentru că li s-a părut că recunosc ceva familiar în el. Karl și-a șters lacrimile, când din mulțime a văzut apărând o femeie tânără, cu părul lung și blond și cu o fetiță în brațe.

„Cum te numești?”, a întrebat Karl cu inima plină de speranță, pentru că în trăsăturile tinerei îi părea că își vede din nou soția.

„Liese”, a răspuns ea, zâmbind.

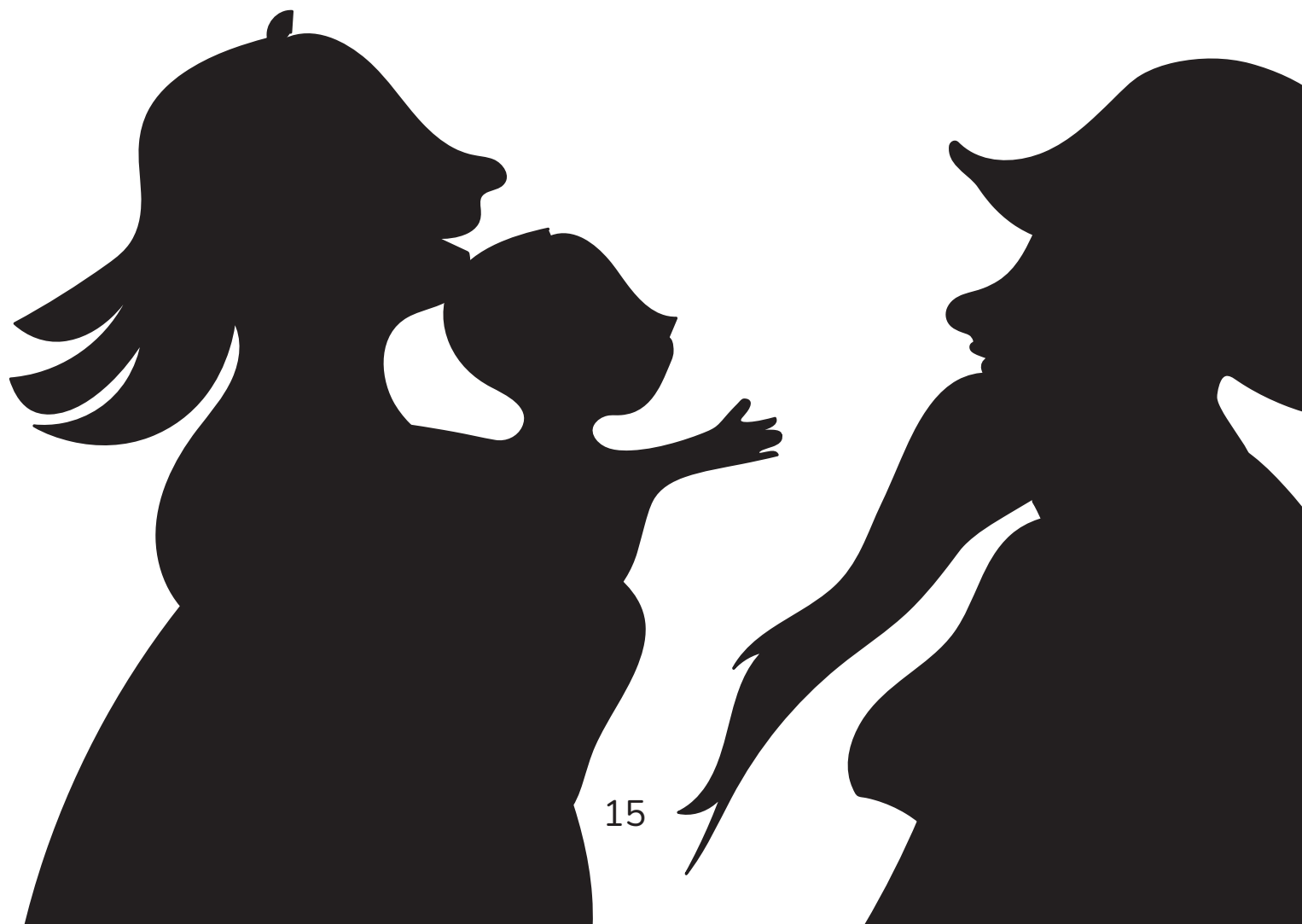
„Și tatăl tău?”.

„Pe tatăl meu îl chema Karl Katz, a dispărut de peste treizeci de ani. A plecat la munte cu turma lui de capre și de atunci nu am mai auzit nimic de el. Caprele și chiar și câinele s-au întors, dar nu și tatăl meu”, a spus ea, coborând capul, cu o voce tristă.

„Dar eu sunt Karl!”, a spus păstorul.

Bătrânii s-au apropiat pentru a-l observa mai bine și au recunoscut în el aceeași privire și același zâmbet... „Da, chiar este bunul și bătrânul Karl”, au spus în cor, îmbrățișându-l și trăgându-l dintr-o parte în alta, sufocându-l cu întrebări, în special: „Unde te-ai ascuns în toți acești ani?”

Karl nu a putut răspunde niciodată, și era greu de explicat ușa mică, uriașii, popicele, toate astea. Amintirile deveneau încețoșate, iar nostalgia timpului pierdut într-un loc ciudat și magic semăna cu nectarul de mure și miere pe care parcă încă îl mai simțea.

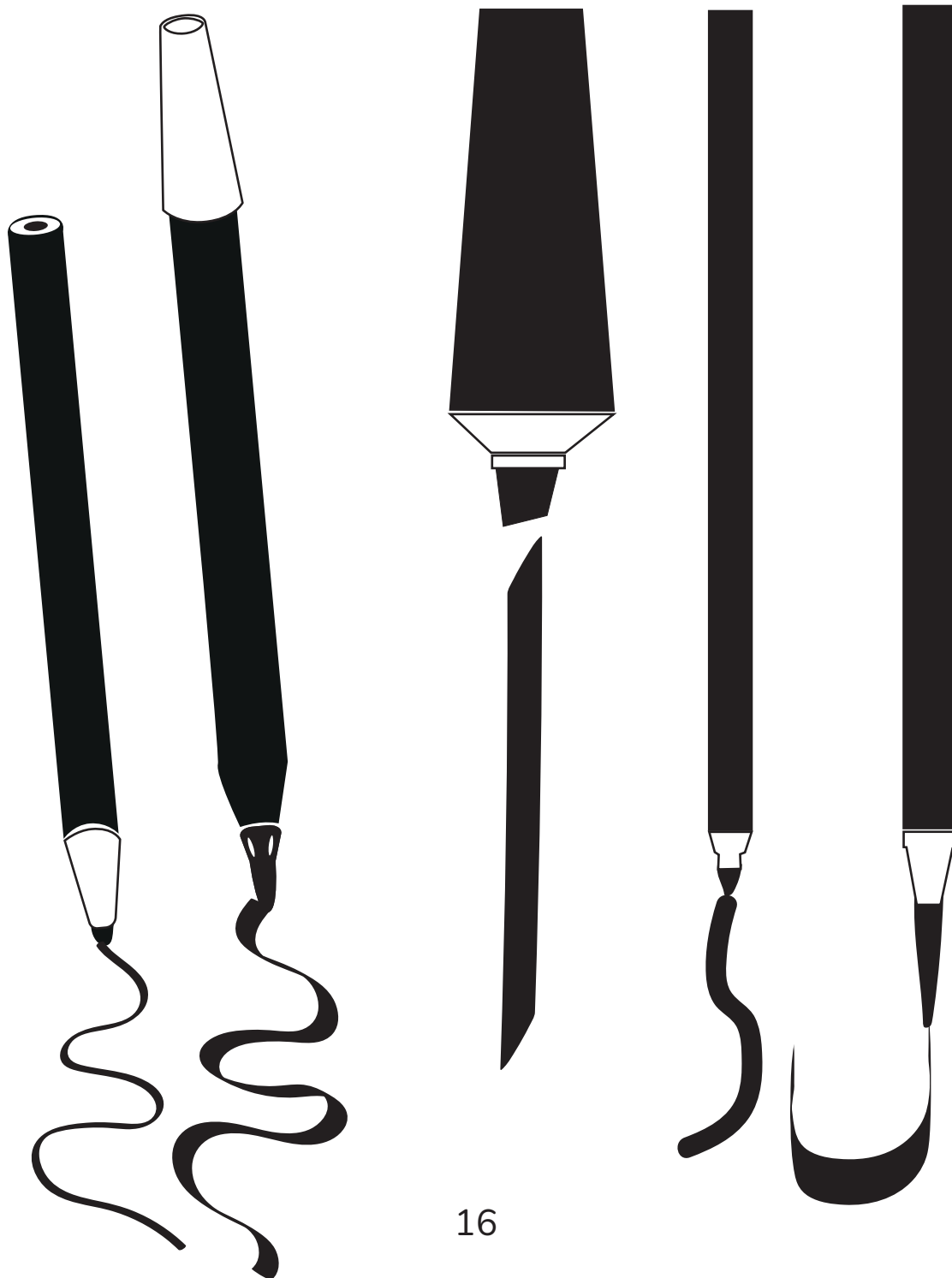

ACTIVITĂȚI

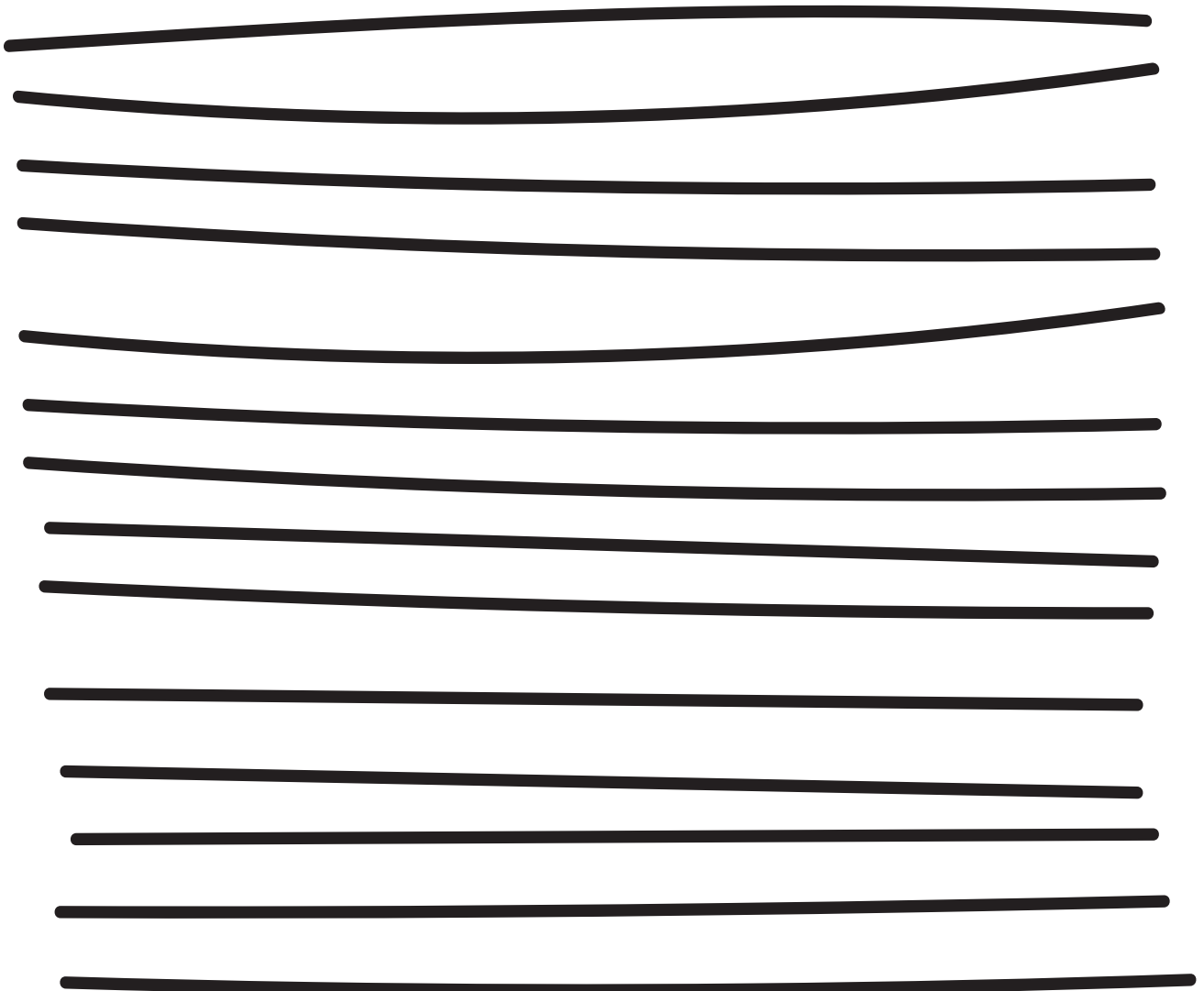
Instrumentele cu care desenăm sunt importante.

Luați markere cu vârfuri diferite: plate, rotunde, cu pensulă. Luați, de asemenea, câteva pensule și vopsele tempera.

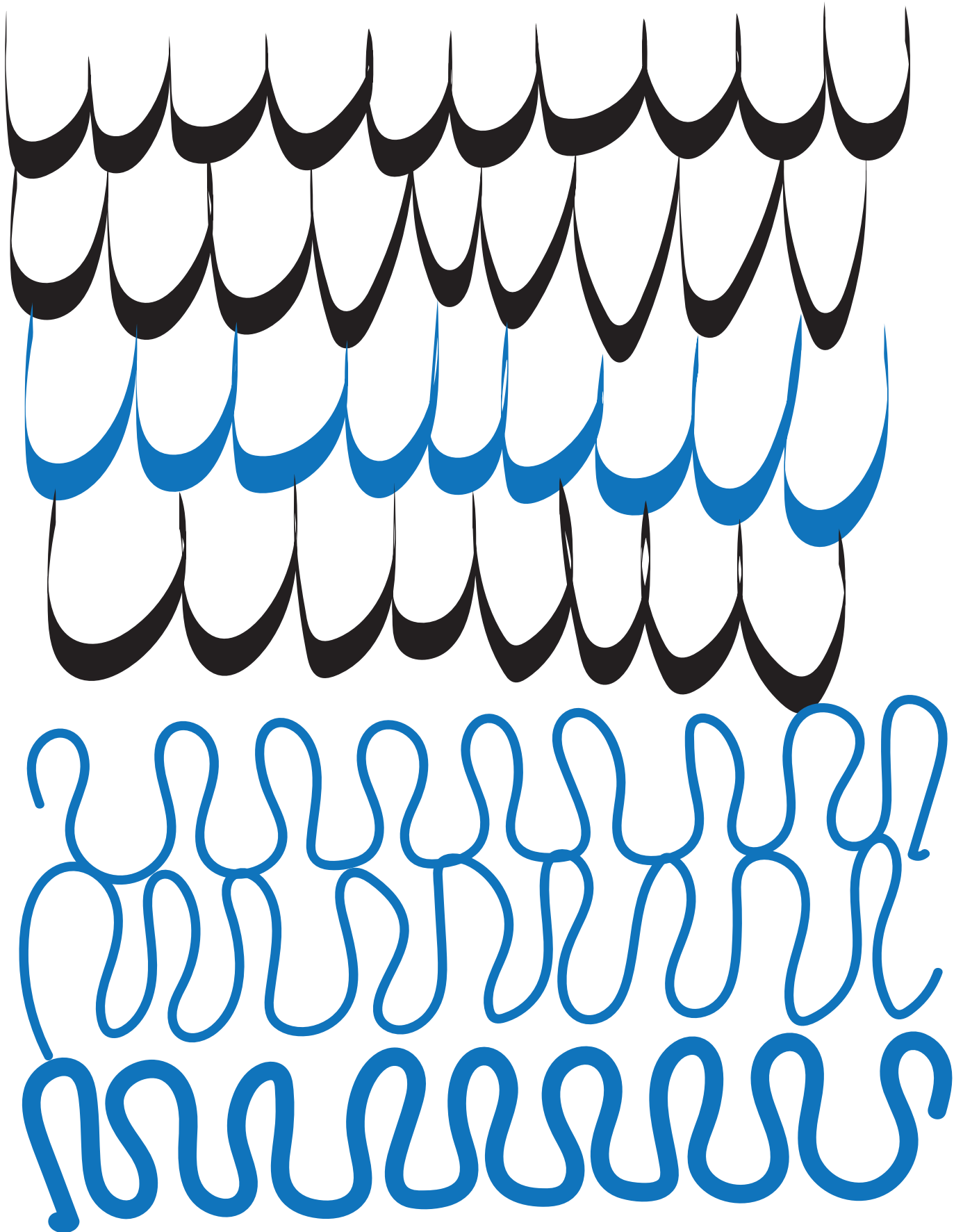
Puteți alege negru sau orice altă culoare vă place.

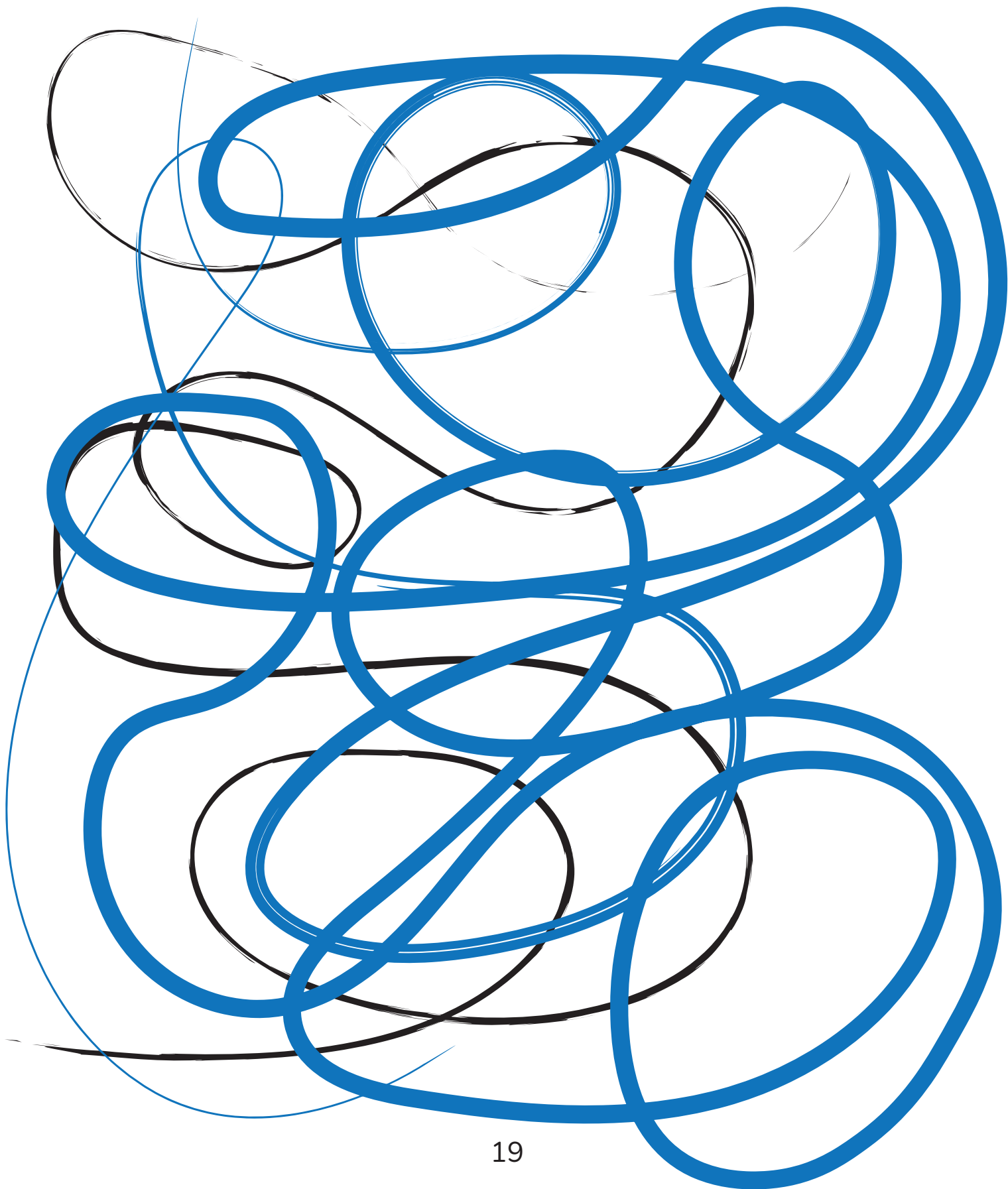
Desenează o serie de linii în albumul tău folosind un creion sau un stilou cu vârf de pâslă sau alternând între ele.
Desenați linii drepte, linii încrucișate, linii ondulate, punctate și sinuoase, sau în zigzag.
Urmați exemplele.

Faceți un singur set de linii pe fiecare foaie. Schimbați tipul de instrument și alternați culorile, dacă doriți.

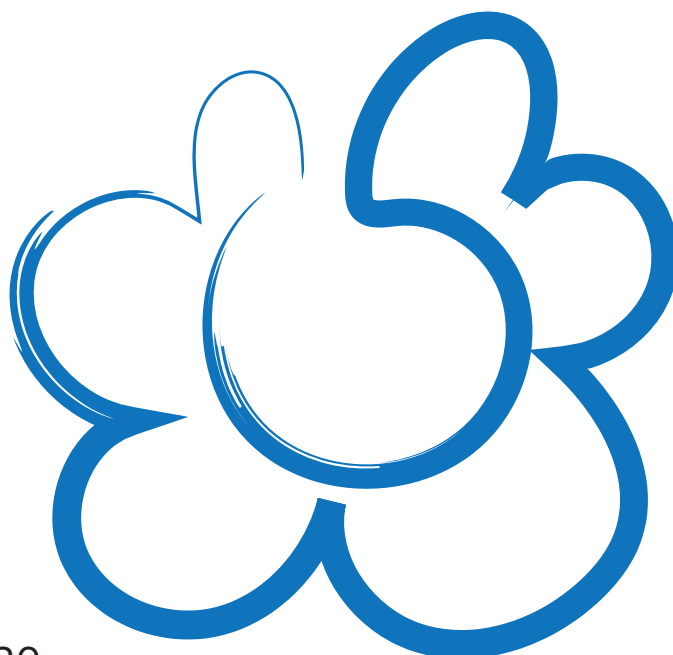
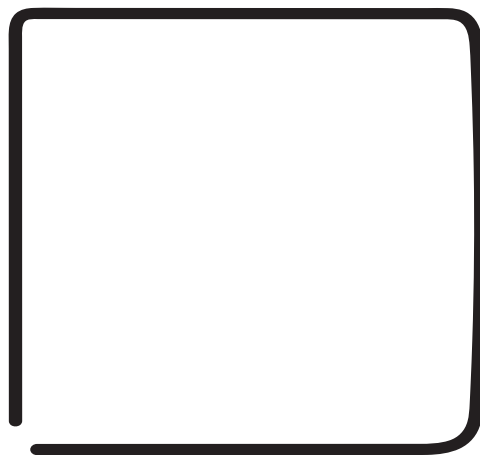
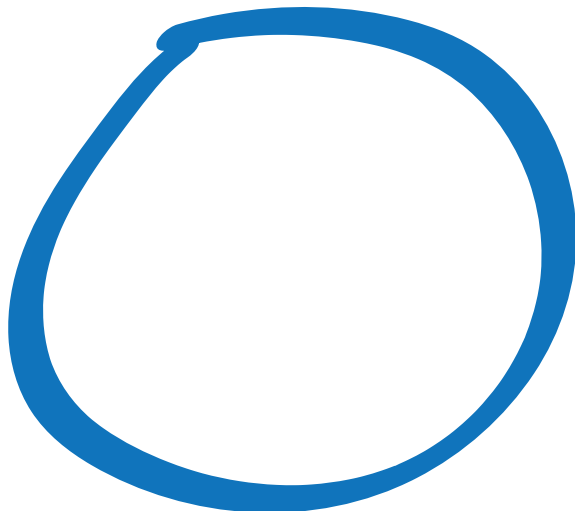

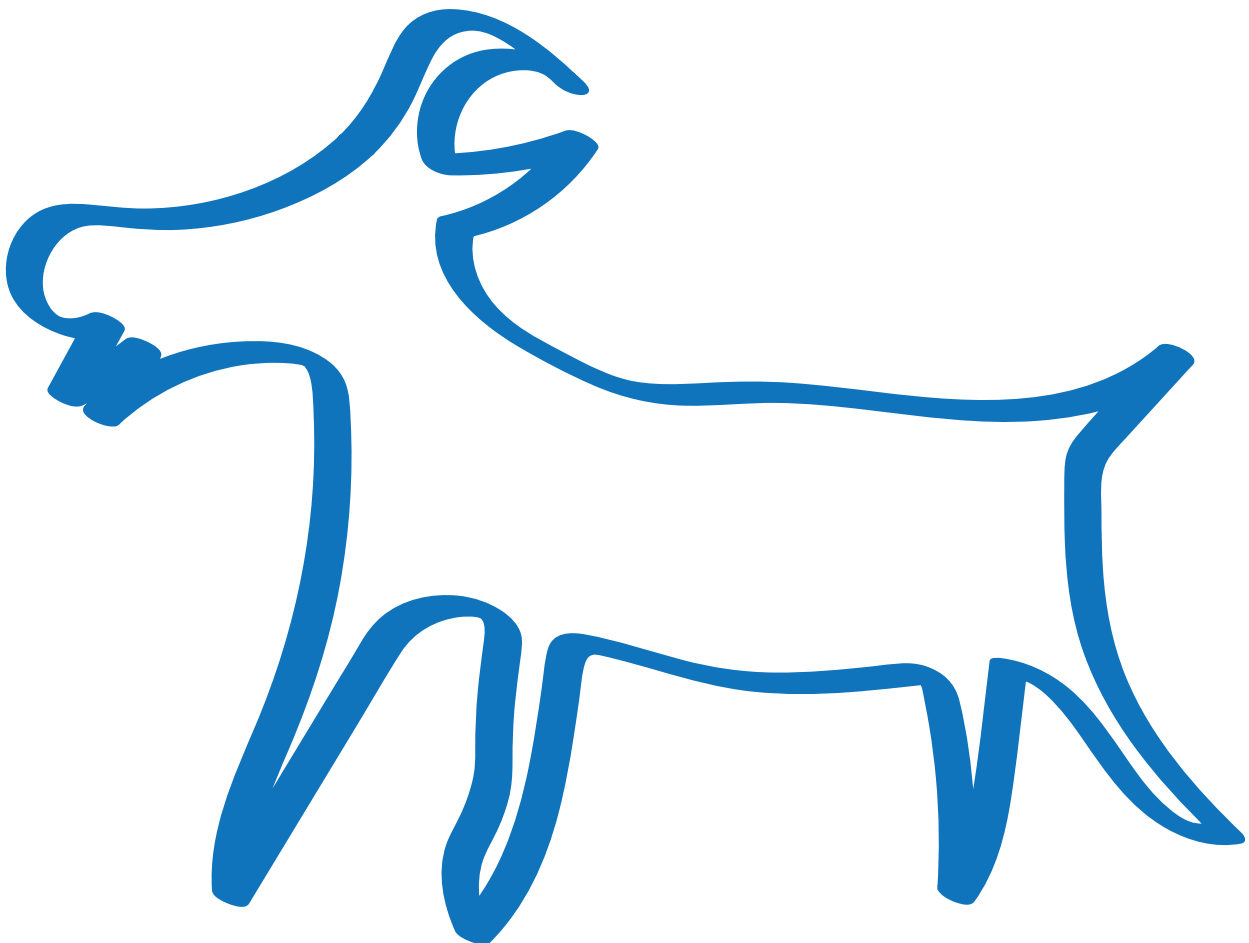
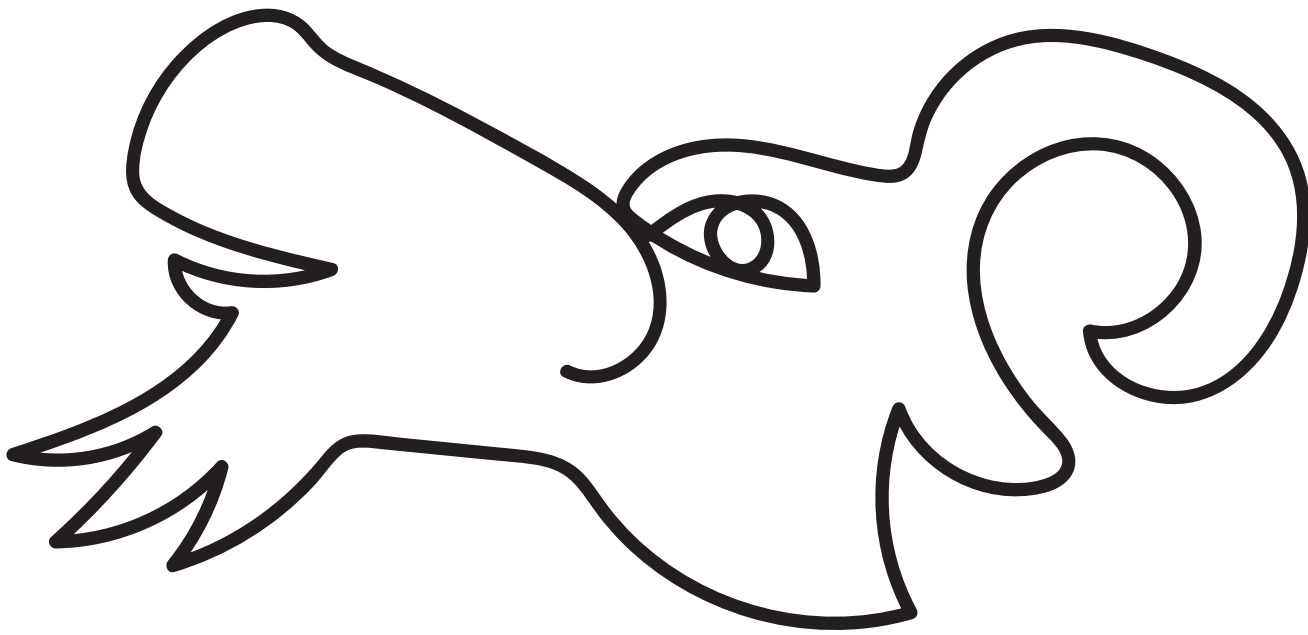
Desenează linii sinuoase în caietul tău de creație.
Alternă instrumentele și culorile. Faceți-o cu calm și cu
atenție, fără să vă îndepărtați mâna de pe hârtie.
Veți avea nevoie de acest lucru pentru următorul joc.

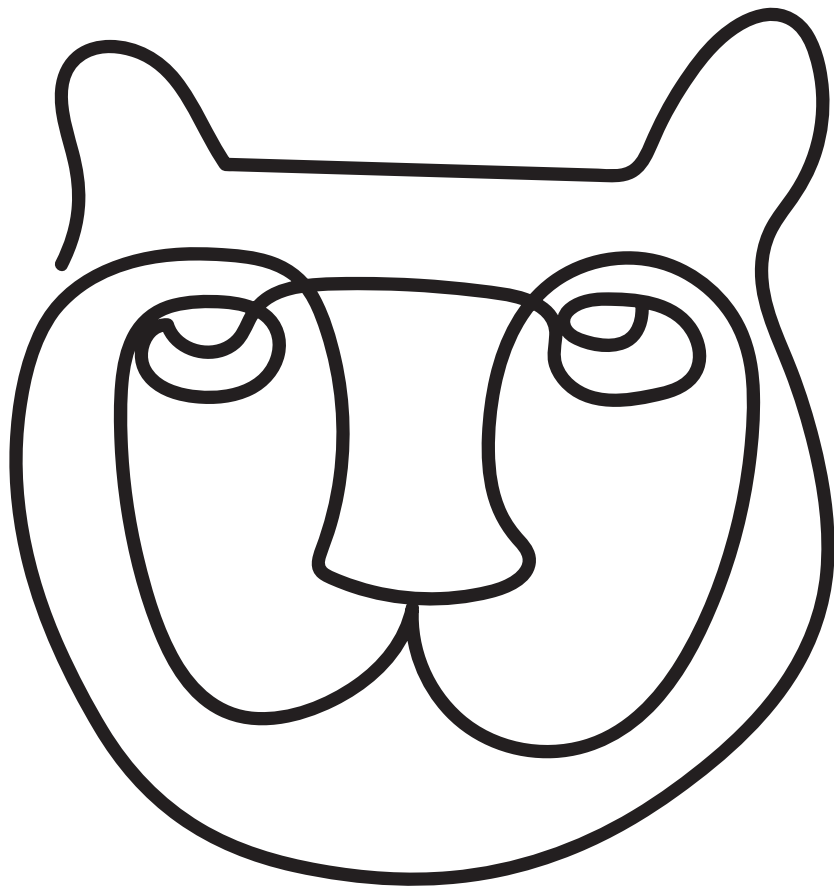
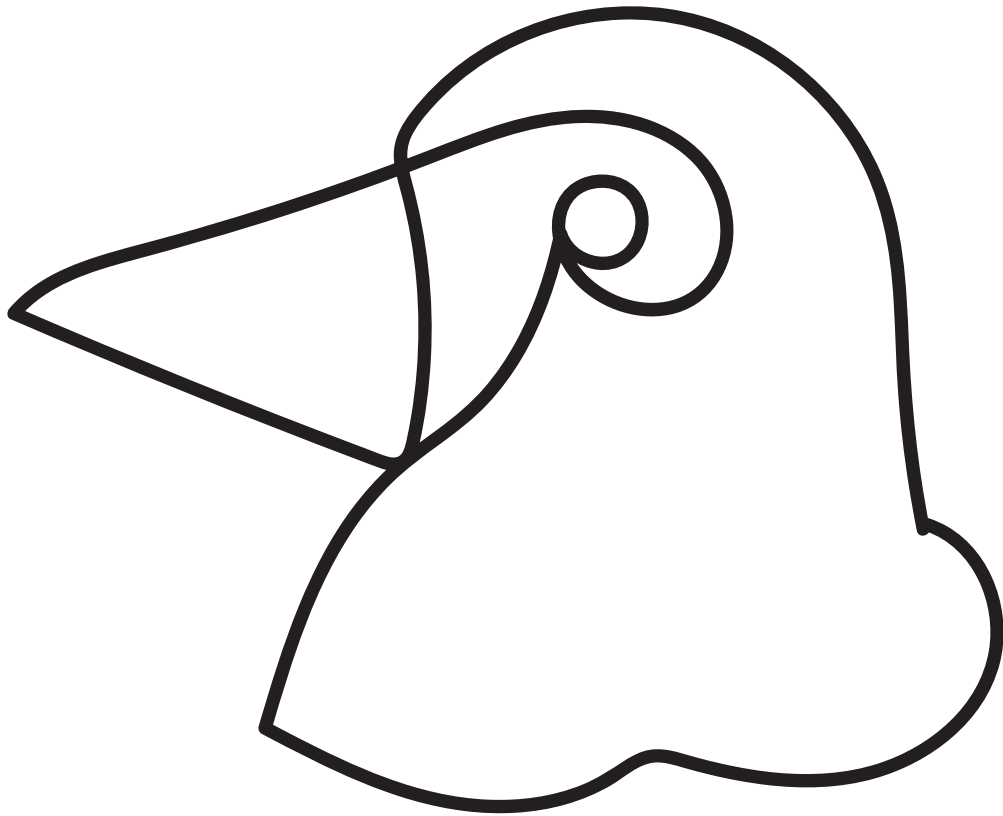
Pe albumul tău, desenează o formă fără să iei mâna de pe hârtie.

Poți începe cu forme simple și, când te simți încrezător, poți încerca forme mai complexe: flori, animale sau fețe.

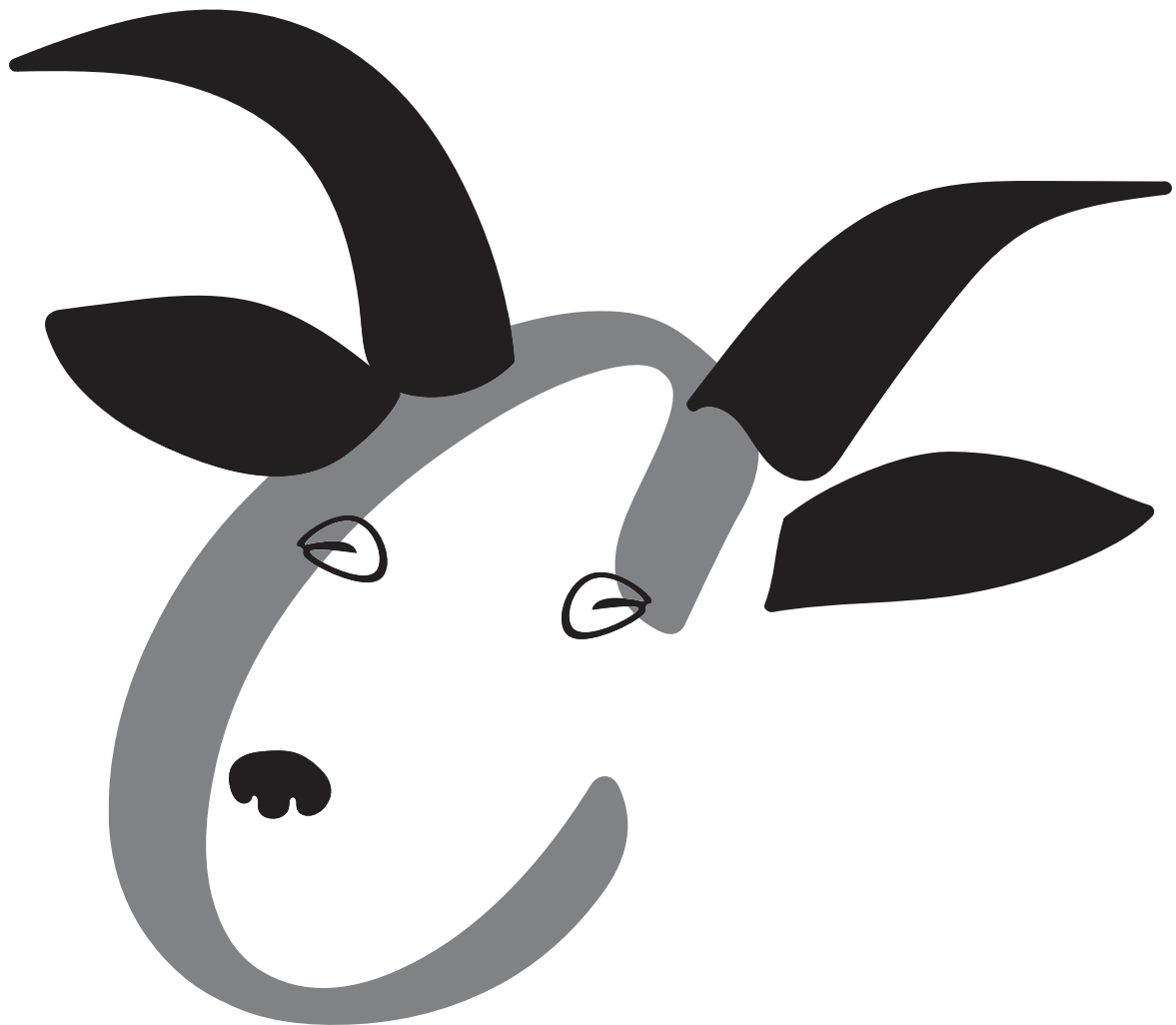

Exersați desenarea animalelor și a figurilor pe caietul de schițe. Folosiți o singură linie, fără a vă îndepărta mâna de pe hârtie.

Acum este rândul tău să continui.

ALFABET

capră

Cu ajutorul literelor care compun cuvântul cheie încearcă să inventezi personaje în albumul tău.

Pentru fiecare literă, căutați un obiect sau un animal care începe cu litera respectivă.

Colorează literele cuvântului cheie, alternând culorile.
Încercați să fiți precis și atent la margini.

coa

peră

Desenați în interiorul literelor fără să vă ridicați mâna.

Capră

Uniți punctele.

Capră

Scrieți în interiorul literelor cu un creion sau cu un stilou cu vârf de păslă, fără să vă îndepărtați mâna de pe hârtie.

Scrieți cuvântul pe album, folosind diverse instrumente și culori diferite.

copria

copria

Cofinanțat de
Uniunea Europeană

Tot conținutul este licențiat sub CC BY-NC-ND 4.0

Proiectul STORIAS este co-finanțat prin programul ERASMUS al Uniunii Europene. Conținutul său reflectă punctele de vedere ale autorilor, iar Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru orice utilizare a informațiilor din acestea.

(Cod proiect: 2021-1-FR01-KA220-SCH-000029483).